

Kondor Béla

A sírbéli költő urak úgy eladták bánatukat...

A sírbéli költő urak úgy eladták bánatukat
megfürdetve kékbe, mézbe, csengő égbe,
szomorúság mély szemébe, pírba, hóba,
tengerszembe; fekete madarakat mutattak.
Borrá így lészen a vér, akta a magányból,
cinkos mosoly a halálból; emez a bér.
Igaz szerelemből mosogatás, áldásnak
egy ronda gyerek, kehelyből veder lesz most,
lázakból lesz kicsi haszon,
a pamlagon forradalom, bársonyos.
Elvtárs, sorstárs, kéjtárs, bajtárs!
Emberek! Hol vétettük el? Egyszer?

A tányérmosó

Vagyok is, elmentem, jöttem már, félek,
a pincérlányok pufók szirének, poharaikkal.
Rettegek, fázom, didergek, elmentem, égek;
stólával tisztára törölt mocskos poharak.
Álomtól álmatlan álomba hullanak a hétalvók.

Az idővel jöttem, idővel tőletek elmenő rút;
mocskos tányérokát áztatok, törülgetek most,
nedvesen didergek, fázom és félek. Félek,
füljárataimban indul az önálló csörömpölés,
hajtott szentségek kísértetei úgy. Fényesre égek.

Tiszta út, tiszta kelme, visszaút; megyek ott.
A lányok mocskos poharak lettek, tündöklő
éjjeli edények, tündöklő átváltozásra érkeztem,
már indulok is, jött-ment dorgáló. Félek,
csörömpölő, tört kísértet, a szavaimtól félek.

Összegezés:

Gádoros a pincemély, vakok és denevérek, lények,
a pohárban lányok. Mint avas bödönökben a zsír,
úgy olvadnak a szók nyelvemre rá. Félek, élek.

Érthetetlen szóhalmoz violaszemű cselédnek

Játék

Jönnék belőlem a csodálkozások.
Vén kapubéltbe vonszollak;
szitok, rút-rőt káromkodások,
eredendő vakság bizserget.

Töpörödött vas-szívem
emelem, hogy oda-odavágok
és ledöngölve csillog a mámor.
Jönnék belőlem a csodálkozások.

Lehajolva, bukott állat –
sunnyított, tört-fehér mozdulásod
felcsillanna. Bukott állat –
jönnek belőlem a csodálkozások.

Töpörödött vas-szívem
mégiscsak odavágom, átok
kelepce ez, időm nincsen,
jönnek belőlem a csodálkozások.

Elfelejteni

Elfelejteni nem lehet, de megfélekezni
csúnya történeteket fordítva adni
istentelenül bájos igyekvés lenne az.

Szép csókokat visszajárul; halottakat
felfeszíteni és szét; föld alá repül a
néma angyal. Ki kap, és ki adott most?

És ki fog ocsmányabbul pusztulni?
A bűnös adományozó vagy a büntelen
méla ajándékozott a rosszabbik utcából?

Néha fájdalom a Szépség. Néha
a zengzetes oldódás ottmarad istene
napfényű méhében. Inkább befogad, nem fogan.

S nem születik. Fájas van, meg nyomatékok.
Bénaság egyszerűbb helyeken és a néma
angyal felmeredt hímveszővel imát mond.

Van teremtés! És zúzmarás fény némely
testekben és fénylő, tiszta papír, és
megfeledkezés; pillájuk lesütő eszközök.

Mint égbolti foltrendszerek, úgy hevernek
e léha, angyali szerszámok piszkos éltünk
lesepert asztalán és rá morzsák, legyenek.

Csúnya próza

Itt vagyok, gyógyulok. Lemondtam.
Szívem újra rendesen ver magának.
Megtörtén hever rendetlen büszkeségem
fehérben, mint a színtiszta gyász.
A kényura voltam, szolgál most.
Derengő hengegés, lopva lopott
hamuba rejtett maradékok, ferde
inaslocsogás; zsebemben engedélyek.
Itt vagyok és gyógyulok. Lemondtam.

Nem kell az ölelkezés. Szegénymulatság.
A fájdalom csakcsupán félelem
és félek a zajszagos kocsmában is.
Mindenki lehetne itt atyatestvérem
vagy álnokom, fujtogató, ahogy a szó az.
Hamarost bukik az idő, nem pusztul
de hirtelen támad meg, üresen
a sírdombok, rokonok, szülőotthonok
léha csendje, rendje. Lemondtam.